

Helliggørelse (*Taqdees*)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Taqdees تقييس er den ypperste hjertelige respekt. Den finder sted fra mennesket overfor personer og objekter, enten baseret på et emotionelt motiv, forbundet med instinktive koncepter, eller baseret på et intellektuelt motiv, forbundet med følelser provokeret af samme tankemotiv. *Taqdees* af idoler, filmstjerner, skribenter og legendariske helte finder sted via et emotionelt motiv, forbundet med instinktive koncepter om guddommelighed og det majestætiske. *Taqdees* af Allah (swt), ved at tilbede Ham, eller underkaste sig og overgive sig til Hans regler, finder sted motiveret af forstandens opfattelse af, at Allah (swt) er den Eneste som fortjener at blive tilbedt, eller forstandens opfattelse af, at disse regler er fra Allah (swt), så derfor er absolut og præcis overholdelse af dem obligatorisk. I begge tilfælde er dette motiv forbundet med følelser relateret til religiøsitet (*tadayyun*), som er følelsen af svaghed og behovet for Skaberen, Organisatoren. Helliggørelse resulterer ikke fra frygt, men derimod fra religiøsitet. Dette er fordi manifestationen af frygt ikke er helliggørelse, men derimod smigr, at stræbe for at overleve; alt dette modsiger realiteten af helliggørelse. Altså er helliggørelse manifestationen af religiøsitet og ikke frygt. Derfor er religiøsitet et instinkt, som er uafhængigt fra overlevelsesinstinktet, hvor frygt (forårsaget eksempelvis af en Tsunami) er en af dets manifestationer. Men begivenheden, som frembragte frygt - for eksempel en Tsunami - kan anvendes til at vække religiøsitetsinstinktet frem for overlevelsesinstinktet.

Taqdees er naturligt, og det er besvarelsen på instinktet for *tadayyun* تدين (religiøsitet). *Taqdees* har mange aspekter; det højeste er tilbedelsen عيادة i alle dens former, eksempelvis underkastelse, beskedenhed og ydmyghed. Dette inkluderer agtelse og glorifikation. Følelserne provokeres stærkt eller svagt på grund af denne *taqdees* i overensstemmelse med de koncepter, som er forbundet med følelserne. Dette er fordi disse koncepter er ansvarlige for at afgøre handlinger, som er relateret til denne *taqdees*, dvs. hvornår den udføres og hvornår den ikke udføres. Derfor forekommer der en forvrængning hvor denne *taqdees* afledes fra noget til noget andet, ligesom det forekommer fra *taqdees* af Skaberen til *taqdees* af skabningerne. Forvrængning kan finde sted i forskellige handlinger relateret til *taqdees*; så han (Muslimen) betragter det at kysse *Qur'aan* som værende *taqdees* af den, selv hvis han samtidig sagde eller gjorde noget, der modstrider denne *taqdees*; eksempelvis røre *Qur'aan* uden at have *wudhu* (rituel afvaskning), eller at sige *Qur'aan* ikke er egnet længere for den moderne tidsalder. Så han lavede *taqdees* af *Qur'aan* ved at kysse den, selv hvis han overtrådte hvad *Qur'aan* sagde udtrykkeligt:

لَا يَمَسُّهُ إِلَّا الْمُطَهَّرُونَ

”Det er kun al-mutahharoon (de rituel rengjorte), som rører den.” [MOQ Al-Waaqi'ah 56:79]

Han benægter den måske åbenlyst, ved at sige den ikke er gyldig i denne tidsalder. Derfor var det muligt at fjerne denne *taqdees* fra visse objekter, om end til andre, eller ved at antyde at bestemte handlinger er den eneste *taqdees* til disse objekter, mens en anden handling ikke er *taqdees*, og hverken er relateret til den eller modstrider den. Denne fjernelse finder sted gennem forvrængning ved at man ændrer koncepterne. Dette er nemt, og alle mennesker kan gøre det imod dem hvis *taqdees* oprinder fra et emotionelt motiv. Dette er fordi det er nemt at ændre de koncepter, som er forbundet med disse følelser, for de er hovedsageligt instinktive koncepter eller koncepter om underkastelse, og de er nemme at fjerne. Hvad angår den *taqdees*, som er et resultat af tanken, forbundet med følelser provokeret af samme tanke, den er vanskelig at fjerne, selvom de dygtige folk kan lege med disse tanker og sætninger, men der vil alligevel være stor modstand, før der forekommer en ændring i denne *taqdees*. Altså kan *taqdees* være baseret på et intellektuelt motiv forbundet med følelser, for således at være stabil, og beskyttet fra at falde i vildfarelse eller falskhed.

Taqdees skal eksistere i Muslimerne ligesom *'aqeedah*; den skal oprinde fra forstanden; og i sin natur oprinder dens motiv fra Islams *'aqeedah*, som er en rationel *'aqeedah*. Derfor er det nødvendigt at være sikker på hvem, og hvad man helliggør. Men når det bevises, at det skal helliggøres, vil dets *taqdees* betyde, at man afviser enhver diskussion om det, efter dets *taqdees* blev bevist, som noget der er autentisk/korrekt, undtagen i tilfælde hvor man har til hensigt at overbevise andre om dets *taqdees*. Dette er fordi

genevaluering og studiet af denne sag, efter at gyldigheden af dets *taqdees* blev bevist, vil modstride denne *taqdees*. Dette ligner genevaluering og studiet af Islams *'aqeedah* efter erkendelsen af den, hvilket står i modstrid med selv samme *'aqeedah*. Denne *'aqeedah* skal transformeres/overføres fra at være en filosofi til at være indlysende/utvivlsom; og denne *taqdees* skal forvandle sig fra et intellektuelt motiv, og en rationel diskussion til at blive utvivlsom. Ellers vil *'aqeedah* ikke blive krystalliseret i en person, som bliver ved med at diskutere den.

Muslimerne indså rationelt, at *taqdees* betyder tilbedelse af Ham (swt), lydighed til Hans ordrer, afholdelse fra hvad Han forbød, og underkastelse og overgivelse til hvad der kom via Hans tale i den bærede *Qur'aan*. De forstod også rationelt, at *taqdees* af Profeten (saaws) er glorifikation og bærelse af ham i alle situationer, i alle livets sager, hvilket er den absolutte underkastelse og overgivelse til hvad der kom i hans (saaws) autentiske *hadeeth*, som værende en åbenbaring fra Allah (swt). Altså forekom *taqdees* af *Qur'aan* og *hadeeth* via et intellektuelt motiv, forbundet med følelser provokeret af den samme tanke. Derfor er det nødvendigt at de helliggøres, og Muslimers *taqdees* til dem ændre sig til at være en absolut sag, som ikke accepterer filosofiske diskussioner, eller at være underlagt studier fra dem, til hvem denne *taqdees* blev bevist. Enhver der forsøger at aflede denne *taqdees* fra *ahadeeth* til *Qur'aan* alene, hans handling vil være *kufr*.

Den der ligeledes mener, at *taqdees* af *Qur'aan* foregår ved at man kysser den, alt imens personen mener, at den er uegnet i den moderne tidsalder, hans handling vil også være *kufr*. Og den lærde person ligeledes, som konstant minder folk om, at Tsunamien var en straf fra Allah (swt), men som så involverer sig med *kufr* politiske partier, han begår en *haraam* handling. Derimod skal denne *taqdees* være komplet og total glorifikation, underkastelse og overgivelse; og ingen diskussion vedrørende den skal accepteres, medmindre man vil overbevise andre om oprindelsen til denne *taqdees* (dvs. *'aqeedah*).

Dermed er mennesket per natur skabt til at udføre *taqdees*, og den kan ikke fjernes fra ham, selvom den dog kan undertrykkes eller vildledes. Eftersom helliggørelse er naturligt i mennesket, vil mennesket på grund af sin natur, tilbede noget. Dette er fordi helliggørelse er et naturligt svar på religiøsitet (*tadayyun*). Når mennesket udfører *'ibaadah* (tilbedelse) føler han tryghed og ro, fordi han ved at udføre denne *'ibaadah* har tilfredsstillet religiøsitetens instinkt. Men denne *'ibaadah* skal ikke overlades til følelsen (*wijdaan*) at afgøre tilbedelsesformen som den vil, og heller ikke til mennesket at udføre den som han vil. Derimod skal forstanden forbindes med følelsen i afgørelsen af den ting som skal tilbedes. Dette er fordi følelsen (*wijdaan*) er tilbøjelig til fejl og ikke modstandsdygtig overfor vildledelse (*dhalaal*). Det sker ofte, at følelsen (*wijdaan*) driver mennesket til at tilbede ting, som i virkeligheden skal ødelægges. Det sker også ofte, at den driver mennesket til at helliggøre ting, som i virkeligheden skal afskyes. Følgelig, hvis følelsen (*wijdaan*) var overladt til sig selv i afgørelsen for mennesket angående hvad han tilbeder, så vil det føre til vildledelse (*dhalaal*) i tilbedelsen af andet end Skaberen, eller til overtro manifesteret i søgen efter nærhed til Skaberen gennem sager, som i virkeligheden lægger afstand til Ham (swt). Dette er fordi følelse (*wijdaan*) er en instinktiv stimulering eller en indre følelse, som forekommer ved tilstedeværelsen af en sanset realitet, hvortil følelsen reagerer; eller den opstår fra tænkning indenfor noget, som provokerer denne følelse. Hvis mennesket reagerede på følelsen, når den forekom, uden tænkning, vil det måske føre til vildledning (*dhalaal*) eller fejl. Eksempelvis (dvs. vi forestiller os) vil en person måske se et spøgelse om natten, og tro det er hans fjende. Så provokeres overlevelsesinstinktet i ham gennem manifestationen frygt. Hvis han reagerede på denne følelse og gjorde hvad den krævede, hvilket for eksempel er flugt, så ville dette være forkert at gøre. Dette er fordi han måske flygter fra ingenting. Det kan også være han flygter fra noget, hvor modstand er den eneste gode ting han kan gøre. Altså vil hans påtagede reaktion være forkert.

Men hvis han brugte sin forstand, og overvejede den følelse der forekom i ham, før han efterlever reaktionen den kræver, så vil det blive tydelig for ham hvilken handling han skal udføre. Det kan blive klart for ham, at spøgelse i virkeligheden er en el-station, et træ eller et dyr. Frygten i ham vil derefter forsvinde og han vil fortsætte sin gang. Det kan også være det er et vilddyr, som han ikke kan stikke af fra, så han bruger et trick hvor han klatrer op i et træ, eller søger ly i et hus, hvormed han redder sit eget liv. Derfor skal mennesket ikke efterleve den reaktion instinkt kræver medmindre det sker gennem anvendelsen af forstanden. Med andre ord, det er ikke tilladt, at han påtager sig handlinger, baseret på provokationen af følelse (*wijdaan*) alene; det er derimod nødvendigt, at han bruger forstanden og følelsen.

Altså skal helliggørelse bygges på tænkning og ikke på følelse, fordi det er en reaktion på religiøsitet og ikke på følelsen, netop fordi det er en reaktion på religiøsitetsinstinktet (*ghareezat ul-tadayyun*). Så denne reaktion skal ikke behandles uden tænkning, fordi det kan føre til vildledning eller fejl. Det er derfor nødvendigt, at mennesket ikke indleder denne behandling af religiøsitetsinstinktet, før efter tænkning, dvs. gennem brugen af forstanden. Så det er ikke tilladt at tilbede eller påtage sig handlinger, medmindre det sker i overensstemmelse med hvad forstanden (i sin forståelse af de tekstuelle beviser) dirigerer hen imod, således at denne tilbedelse rettes mod hvad naturen (*fitrah*) dirigerer mennesket til at tilbede, hvilket er Skaberen og Opretholderen, som mennesket føler et behov for.

Muslimernes rationelle *'aqeedah* fastlagde for dem, hvem de skal helliggøre, og de ting de skal helliggøre, så mennesket er skabt (med en særlig natur) til at udføre *taqdees*. Da forstanden fastlagde helligdommene og deres helliggørelse for Muslimerne, så kan de ikke forlade denne *taqdees* fordi det er en del af deres skabelse (natur); og de har ikke lov til at forlade *taqdees* af de helligdomme, som Islam forpligtede dem til at helliggøre, fordi det er blandt kravene for deres omfavnelser af Islam.

Men Islams fjender arbejdede, gennem forvrængning, for at fjerne *taqdees* af ting, som Islam befalede skulle helliggøres, og for at ændre meningen med *taqdees* af tingene, da de fejlede i at fjerne denne *taqdees* fra dem, især de politiske emner. Altså er det nødvendigt, at de bevidste folk får Muslimernes *taqdees* til at fremkomme motiveret af den Islamiske *'aqeedah*, hvorfra vores verdensanskuelse og løsninger til adskillige anliggender udspringer, således at hver eneste Muslim bliver i stand til at stå ved Islams fronter, hvor han ikke kan blive angrebet (i og med han har en korrekt forståelse af Islam).

Ukendt forfatter

Ayaat er hentet fra www.thenoblequran.com